

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobce: **D. H. P.**, narozen X,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem X,
zastoupen advokátem Mgr. Vratislavem Polkou,
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha,

proti

žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
sídlem Olšanská 2176/2, 130 51 Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 5. 1. 2023, č. j. CPR-32307-2/ČJ-2022-930310-V241,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 1. 2023, č. j. CPR-32307-2/ČJ-2022-930310-V241, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 10. 8. 2022, č. j. KRPU-95766-23/ČJ-2022-040026-SV, kterým bylo žalobci uloženo podle § 119 odst. 1, písm. b), bod 4 zák. č. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) správní vyhoštění s dobou, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 5 měsíců s tím, že v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců se počátek doby stanovuje od okamžiku, kdy uplyne doba k vycestování z území členských států Evropské unie. Současně se podle ustanovení § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., stanoví doba k vycestování z území států Evropské unie do 60 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

2. Současně žalobce požadoval přiznání náhrady nákladů řízení.

Žaloba

3. Žalobce namítal, že v předmětné věci nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci, a to bez důvodných pochybností. Nebyly dle jeho názoru rovněž zjištěny v souladu s § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správní řád“) všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu je ukládána povinnost. Žalobce trval na tom, že byly zjištěny všechny okolnosti svědčící v jeho neprospěch, ale že správní orgány opomněly zjišťovat i okolnosti svědčící v jeho prospěch. Dále žalobce namítal, že došlo k porušení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, neboť správní orgány nedbaly, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem daného případu a byly šetřeny oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správních orgánů týkala. Zejména poukazoval na skutečnost, že žalovaný nenapravil pochybení správního orgánu prvního stupně a dostatečně se nevypořádal s otázkou přiměřenosti, a to ve vztahu proporcionality protiprávního jednání žalobce vůči dopadům rozhodnutí do jeho rodinného a soukromého života, když jediným nezákonným jednáním žalobce byl neoprávněný pobyt na území České republiky.
 4. Žalobce rovněž trval na tom, že rozhodnutí správních orgánů je nepřiměřené, pokud jde o uložené opatření, a to jak ve vztahu k formě uloženého opatření, tak i k délce správního vyhoštění. Délka trvání správního vyhoštění byla dle žalobce stanovena nepřiměřeně a neadekvátně okolnostem případu a odporuje zásadám proporcionality a právní jistoty. Žalobce zdůraznil, že plně spolupracoval se správními orgány, vypověděl pravdu o svém pobytu na území i okolnostech jeho nelegálního pobytu. Žalobce trval na tom, že správní orgány měly umožnit žalobci dobrovolné opuštění území České republiky. Poukázal na zásadní stigma, které na cizinci ulpívá v případě uložení správního vyhoštění, a na problémy, které mu s uložením vyhoštění vznikají. Trval na tom, že uložená délka správního vyhoštění byla nepřiměřená okolnostem daného případu.
 5. Dále žalobce poukázal na skutečnost, že dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nelze rozhodnutí o správním vyhoštění vydat, pokud by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života. Při posuzování přiměřenosti správního vyhoštění má správní orgán dle žalobce postupovat v souladu s § 174a zákona o pobytu cizinců a má zohlednit závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku jeho pobytu na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby a intenzitu vazby ke státu jeho posledního bydliště. Správní orgány při hodnocení přiměřenosti dle žalobce zákonné podmínky nevázaly k situaci a nezohlednily dostatečně specifika celého případu. V tomto směru žalobce odkázal na rozsudek nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2015, sp. zn. 1 Azs 174/2014.
 6. Žalobce trval na tom, že za situace, kdy žalobce setrval na území České republiky neoprávněně toliko jeden den, nebyly naplněny materiální předpoklady pro jeho vyhoštění a správní orgán měl vydat toliko rozhodnutí o povinnosti opustit území České republiky, což je dle žalobce zcela dostačujícím opatřením s ohledem na okolnosti případu.
- Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

7. Dále žalobce namítal nezákonnost a nepřezkoumatelnost v dané věci vydaného závazného stanoviska o možnosti žalobce vycestovat z území EU zpět do Vietnamu, který je považován za nedemokratickou zemi řízenou komunistickou stranou, tedy za zemi, kde nejsou garantována základní lidská práva.

Vyjádření žalovaného k podané žalobě

8. Žalovaný konstatoval, že v žalobě je obsažena zcela totožná argumentace, jakou uplatňoval žalobce v průběhu správního řízení. Na tuto argumentaci správní orgány reagovaly v prvostupňovém a žalobou napadeném rozhodnutí. Proto na odůvodnění těchto rozhodnutí v plném rozsahu odkázal.

Posouzení věci soudem

9. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobkyně nesdělila soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byla ve výzvě výslovně poučena, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
10. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
11. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce v době výkonu trestu odnětí svobody, který mu byl uložen v délce 8 let za drogovou trestnou činnost, pozbyl v únoru roku 2019 svého dosavadního oprávnění k trvalému pobytu na území České republiky. Z výkonu trestu byl propuštěn dne 14. 10. 2020 po odpykání 4 let odnětí svobody. S ohledem na omezení letecké dopravy a opatření omezující cestování do Vietnamu v důsledku pandemie onemocnění Covid-19 byl jeho pobyt správními orgány tolerován do konce ledna 2022, kdy bylo letecké spojení s Vietnamem obnoveno v plném rozsahu a nastal konec veškerých omezujících opatření pro cestující do Vietnamu. V té době žalobce disponoval výjezdním příkazem s platností do 16. 3. 2022. Následně byl žalobci vydán další výjezdní příkaz s platností do 15. 5. 2022. Z výpovědi žalobce vyplynulo, že disponoval platnou letenkou s datem odletu 16. 5. 2022, kterou ovšem nevyužil s poukazem na tvrzení, že mu bylo sděleno, že mu v zemi původu hrozí trestní stíhání z důvodu, že byl odsouzen a ve výkonu trestu v České republice a pomsta v souvislosti s úmrtím spoluobviněného ve vězení. Dne 16. 5. 2022 se dostavil žalobce dobrovolně na pracoviště cizinecké policie v doprovodu právního zástupce za účelem řešení svého pobytu.
12. Primárně se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, kdy žalobce namítal, že se správní orgány nevypořádaly s otázkou přiměřenosti rozhodnutí, a to ve vztahu k proporcionalitě protiprávního jednání žalobce vůči dopadům do jeho rodinného a soukromého života. V tomto směru musí soud poukázat na princip jednotnosti správního řízení, kdy oba stupně správního řízení tvoří jeden celek. Otázkou dopadů rozhodnutí o Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

správním vyhoštění do rodinného a soukromého života žalobce se zabýval správní orgán prvního stupně již v prvostupňovém rozhodnutí na stranách 3 až 5 tohoto rozhodnutí. Konstatoval, že žalobce na území České republiky nemá žádné rodinné vztahy a jeho rodiče žijí ve Vietnamu. Na území Německa žije jeho bratr, ale jak uvedl sám žalobce navštěvují se jen občas. Mohou tedy dle správního orgánu spolu zůstat v kontaktu prostřednictvím internetu, sociálních sítí či telefonu. Dále správní orgán prvního stupně hodnotil stupeň integrace žalobce do společnosti v České republice. Konstatoval, že žalobce na území České republiky nemá žádného rodinného příslušníka, nepodniká, nemá zaměstnání, nemá živnostenské oprávnění ani pracovní smlouvu a není tak součástí ani žádného pracovního kolektivu. Na území České republiky pobýval od roku 2007 a od 28. 1. 2013 disponoval povolením k trvalému pobytu. Značnou část tohoto pobytu však konzumoval v rámci trestu odnětí svobody pro drogovou trestnou činnost, který vykonával od 6. 9. 2016 do 14. 10. 2020. V průběhu výkonu trestu mu bylo v únoru 2014 pobytové oprávnění zrušeno. Na základě uvedeného správní orgán prvního stupně dospěl k závěru, že žalobce nemá na území České republiky fungující sociální, ekonomické a rodinné zázemí.

13. Dále správní orgán prvního stupně konstatoval, že zdravotní stav a věk žalobce rovněž nepředstavují překážku vycestování žalobce do země původu. Dle správního orgánu žalobce hovoří jazykem své domovské země, má tam svou rodinu a jedná se o mladého člověka, který je schopen se zařadit zpět do společnosti v zemi původu.
14. Správní orgán přihlédl rovněž ke skutečnosti, že žalobce opakovaně využil možnosti požádat o výjezdní příkaz, kdy k žádostem o jeho udělení předkládal vždy zaplacenou letenku. Z území nevycestoval, ačkoli věděl, že má povinnost jej opustit a po uplynutí doby platnosti příkazu k vycestování nebude disponovat žádným pobytovým statutem. Dle správního orgánu žalobce z uvedeného vyplývá, že žalobce nerespektoval právní normy České republiky a stavěl se arogantně a pohrdlivě k právnímu řádu České republiky.
15. S ohledem na výše uvedené správní orgán prvního stupně dospěl k závěru, že důsledkem správního vyhoštění žalobce nebude zásah do jeho soukromého a rodinného života a správní vyhoštění bude zcela adekvátní.
16. Otázkou přiměřenosti délky doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie se správní orgán prvního stupně zabýval na straně 5 až 6 prvostupňového rozhodnutí. Správní orgán zohlednil skutečnost, že délka vědomého neoprávněného pobytu žalobce na území České republiky činila necelých deset hodin, ovšem současně přihlédl ke skutečnosti, že žalobci byly opakovaně ukládány výjezdní příkazy, které nerespektoval a spoléhal na svou nevyhostitelnost. Zejména správní orgán zdůraznil, že se žalobce nesnažil vycestovat v době legálního pobytu. Doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla žalobci dle správního orgánu prvního stupně uložena s ohledem na jeho imigrační minulost, kdy nedisponoval žádným pobytovým oprávněním po delší dobu a s přihlédnutím k celkové lhůtě, která mu byla poskytnuta v rámci příkazů k vycestování k opuštění republiky. Dle správního orgánu prvního stupně byla s ohledem na všechny uvedené skutečnosti zcela adekvátně stanovena doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, při spodní hranici sazby, a to právě s přihlédnutím ke krátkému trvání nelegálního pobytu.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

17. Žalovaný pak v žalobou napadeném rozhodnutí závěry správního orgánu prvního stupně posoudil a shledal jako zcela adekvátní a ztotožnil se s nimi.
18. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je přezkoumatelné a námitku nepřezkoumatelnosti shledal nedůvodnou.
19. Ve vztahu k věcným námitkám posouzení žalobou napadeného rozhodnutí soud musí konstatovat, že veškeré námitky byly vzneseny pouze ve zcela obecné rovině a zcela nekonkrétně. V tomto směru platí, že konkrétnost vypořádání námitek odpovídá tomu, jak kvalitní a konkrétní námitky byly v žalobě vzneseny. Proto soud mohl vypořádat žalobní námitky rovněž pouze v obecné rovině.
20. Žalobce namítal, že dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nelze rozhodnutí o správním vyhoštění vydat, pokud by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce.
21. V § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců je uvedeno, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
22. V tomto směru soud musí zdůraznit, že žalobce žádným způsobem nerozporoval skutková zjištění ohledně jeho rodinného a osobního života na území České republiky, která učily správní orgány. Z obsahu správního spisu a zejména z výpovědi samotného žalobce učiněné do protokolu dne 2. 6. 2022 vyplývá, že žalobce na území České republiky nemá kulturní ani společenské vazby, nemá práci ani živnostenské oprávnění a žije pouze z darů od kamarádů z vietnamské komunity. Jeho znalost češtiny je slabá. Má bratra v Hannoveru, ale navštěvují se pouze zřídka a dalšími příbuznými jsou pouze jeho rodiče, kteří žijí ve Vietnamu. Zdravotní stav žalobce je dle jeho vyjádření normální a žádné léky neužívá a k lékaři pravidelně nechodí. Dále z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce na území České republiky pobýval od roku 2007 s tím, že od 28. 1. 2013 disponoval povolením k trvalému pobytu, které mu bylo v únoru 2019 zrušeno. V období od 6. 9. 2016 do 14. 10. 2020 si žalobce odpykával trest odnětí svobody za drogovou trestnou činnost. V období trvání opatření souvisejících s pandemií onemocnění Covid-19 byl tolerován jeho pobyt na území České republiky. Následně mu byl vydán výjezdní příkaz s platností do 16. 3. 2022 a po uplynutí této lhůty mu byl udělen další výjezdní příkaz s platností do 15. 5. 2022. Žalobce přesto území České republiky neopustil.
23. Soud konstatuje, že z výše uvedených skutečností, které konstatovaly i správní orgány a žalobce je nijak nerozporoval, jednoznačně vyplývá, že žalobce neváží k území České republiky žádné zásadní rodinné či osobní vztahy a z jeho strany nedošlo ani k žádné zásadní integraci do společnosti v České republice. V době výkonu trestu v důsledku páčání trestné činnosti, tedy v důsledku vlastního jednání, žalobce přišel o svůj dosavadní pobytový statut. Žalobce pobýval na území české republiky bez pobytového oprávnění již po svém propuštění z výkonu trestu od 14. 10. 2020, kdy sice v důsledku opatření souvisejících s pandemií onemocnění Covid-19 byla ztížena možnost vycestování do Vietnamu, ale nebylo to zcela vyloučeno. Následně byl žalobci uložen opakovaně příkaz k vycestování, který ovšem nerespektoval. Tímto jednáním žalobce jednoznačně deklaroval svůj postoj, že nehodlá dobrovolně opustit území republiky. Tuto skutečnost, Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nemůže zhojit to, že se hned následující den po uplynutí lhůty k vycestování stanovené výjezdním příkazem sám dobrovolně dostavil na pracoviště cizinecké policie.

24. Z výše uvedených skutečností dle soudu jednoznačně vyplývá, že správní orgány při posuzování přiměřenosti zhodnotily řádně veškeré rozhodné skutečnosti včetně osobních a rodinných poměrů žalobce a charakteru jeho protiprávního jednání a oprávněně v souladu s právními předpisy dospěly k závěru, že uložením správního vyhoštění nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce.
25. V § 50a odst. 2 b) a c) zákona o pobytu cizinců je uvedeno, že rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie se vydá cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebo pokud by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života, nebo cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro zahájení řízení o správním vyhoštění.
26. V souvislosti s tím soud konstatuje, že z výše uvedeného rovněž vyplývá, že v případě žalobce nebyly naplněny podmínky § 50a odst. 2 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců, neboť, jak již bylo výše uvedeno, správním vyhoštěním v případě žalobce nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce a současně vzhledem k nerespektování opakovaně ukládaných výjezdních příkazů a následnému nelegálnímu pobytu (byť velice krátkému) byly dle soudu dány důvody k zahájení řízení o správním vyhoštění.
27. Z výše uvedených skutečností dle soudu tedy vyplývá, že námitka týkající nepřiměřenosti uložení správního vyhoštění a námitka, že mělo v případě žalobce být vydáno namísto správního vyhoštění mírnější opatření ve formě rozhodnutí o povinnosti vycestovat, jsou zcela nedůvodné. Současně soud shledal jako nedůvodné námitky, že nebyl dostatečně zjištěn rozhodný skutkový stav a bylo přihlíženo pouze s okolnostem svědčícím v neprospěch žalobce.
28. K námitce nepřiměřenosti uložené lhůty, po kterou není žalobci umožněno vstoupit na území členských států Evropské unie, soud konstatuje následující. Dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn, stanoví policie při správním vyhoštění cizinci tuto lhůtu s trváním až 5 let. Žalobci v daném případě byla stanovena lhůta 5 měsíců. Žalobci tedy byla stanovena tato lhůta v délce odpovídající 1/12 maximální délky. Dle soudu tato poměrně krátká lhůta dle soudu plně koresponduje se skutečností, že žalobce opakovaně nerespektoval uložené výjezdní příkazy a následně pobýval nelegálně na území České republiky několik hodin před tím, než se dobrovolně sám dostavil na pracoviště cizinecké policie.
29. Dále žalobce namítal nezákonnost a nepřezkoumatelnost závazného stanoviska o možnosti vycestovat z území členských států Evropské unie do Vietnamu, které bylo vydáno v průběhu správního řízení. Soud konstatuje, že závazné stanovisko k vycestování žalobce vydané v rámci prvostupňového řízení ze dne 28. 6. 2022, č. e. ZS54252, se zabývalo jak obecně situací v zemi původu žalobce, tak se zabývalo i konkrétními důvody, které žalobce uvedl, jako důvody obav z návratu do země původu. Kromě obecné situace ve Vietnamu se závazné stanovisko zabývalo otázkou opětovného stíhání občanů Vietnamu po jejich návratu za trestné činy, za které byli odsouzeni v cizině a otázkou ochrany žalobce před Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

svémocnou pomstou. Ze závazného stanoviska jednoznačně vyplývá, že na základě konkrétních a aktuálních podkladů (informace MZV ČR ze dne 4. 10. 2021, č. j. 130498-5/2021-LPTP, k možnosti dvojího trestání a Informace OAMP ze dne 14. 6. 2022 o bezpečnostní a politické situaci v zemi Vietnam), které byly součástí správního spisu, příslušný orgán dospěl k závěru, že zásada „ne bis in idem“ je v zemi původu žalobce respektovaná a nebylo zjištěno, že by ji Vietnam ve vztahu k rozsudkům jiných zemí porušil. Dokonce bylo zjištěno, že vykonaný trest v zahraničí se do místní obdoby výpisu z rejstříku trestů nezapisuje a místní úřady hledí na navrátilce po výkonu trestu jako na bezúhonné osoby. Dále příslušný správní orgán dospěl k závěru, že *„Vietnam je, přes všechny výhrady k totalitním praktikám, právní stát, kde se lze domoci svých práv. Případné jednání osob, které by se chtěli cizinci z nějakého důvodu pomstít, lze každopádně považovat za nezákonné a může se v tomto smyslu obrátit se žádostí o pomoc na státní orgány své vlasti.“*

30. V rámci odvolacího řízení si pak žalovaný vyžádal potvrzení původního závazného stanoviska a ministr vnitra původní závazné stanovisko stanoviskem ze dne 29. 11. 2022 č. j. MV-177429-2/OAM-2022, potvrdil. V rámci odvolacího řízení byly podklady doplněny o informaci MZV ČR ze dne 12. 9. 2022, č. j. 123730-7/2022-LPTP, týkající se otázky dvojího trestání, respektování zásady „ne bis in idem“ a trestů za výrobu a distribuci drog. Z potvrzujícího závazného stanoviska vyplývá, že na základě posouzení výpovědí žalobce a obsahu podkladových materiálů dospěl ministr k závěru, že žalobci v případě vycestování do Vietnamu nehrozí skutečné nebezpečí ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců. Ve výpovědích žalobce ministr nenalezl vodítka, která by ho měla přivést k závěru, že by žalobce měl být po svém návratu do vlasti vystaven bezprostřední hrozbě mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání.
31. S ohledem na výše uvedené shledal soud závazná stanoviska vydaná v daném případě plně přezkoumatelná. Předmětná závazná stanoviska se zabývala situací v zemi původu žalobce a zohlednila i důvody, na které žalobce poukazoval, když zdůvodňoval své obavy z návratu do země původu. Veškeré závěry ve stanoviscích byly dle soudu dostatečně odůvodněny a podloženy aktuálními relevantními podklady. Proto soud shledal námitku nepřezkoumatelnosti a nezákonnosti závazných stanovisek jako zcela nedůvodnou.
32. S ohledem na výše uvedené soud dospěl k závěru, že námitky žalobce nejsou důvodné, a že ze strany správních orgánů nedošlo k porušení § 2 odst. 3 a 4, § 50 odst. 3 správního řádu, § 119a, a § 174a zákona o pobytu cizinců.
33. Vzhledem k výše uvedenému soud uzavírá, že neshledal důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Soud tedy žalobu v mezích žalobních bodů vyhodnotil jako nedůvodnou, a proto ji výrokem I. tohoto rozsudku podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
34. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud výrokem II. tohoto rozsudku podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný, jemuž nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 22. března 2023

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.